

1.

MI TÖRTÉNT?

Március 27., szombat délután

Miután a föld teremtése a rajta lévő állatokkal együtt befejeződött, az Atya és Fiú végrehajtotta tervét, amelyet Sátán bukása előtt hoztak, hogy embert teremtsenek az Ő képmásukra. A földet és a rajta levő összes élőlényt együtt teremtették. Isten így szólt Fiához: „Teremtsünk embert a mi képünkre.” Amikor Ádám kikerült Teremtője kezéből, arányos testalkattal bírt. Kétszer olyan magas volt, mint a mostani emberek, tökéletes volt. Arcvonásai szépek és harmonikusak, arcszíne sem fehér, sem sápadt nem volt, hanem az egészség és üdeség tükröződött rajta. Éva alacsonyabb volt Ádámnál, a válláig ért. Tökéletes alakú és nagyon szép volt. – *A megváltás története*, 20. o.

Ádámot minden körülvette, amit a szíve megkívánt. Minden szükségletéről gondoskodtak. A dicső Édenben semmi jele nem volt sem a bűnnek, sem az elmúlásnak. Isten angyalai közvetlenül és szeretettel beszélgettek a szent párral. A boldog énekesmadarak Alkotójuknak dalolták a dicséret szabad, örömteli énekét. A békés vadállatok boldog ártatlanságban játszottak Ádám és Éva körül, engedelmességgel szavuknak. Ádám érett férfikorban volt, mint a Teremtő munkájának legnemesebbje. Egyetlen árnyék sem vetődött az emberpár és a Teremtő közé. Alkotójukat úgy ismerték meg, mint jóságos Atyjukat, és gondolataikat mindenben Isten akaratahoz alakították. Ádám jellemében az Úr jelleme tükröződött vissza. Dicsőségét az egész természet kinyilvánította. – *Boldog otthon*, 26. o.

Isten törvénye – jellegénél fogva – változhatatlan: Alkotója akarata és jellemét nyilatkoztatja ki. A Mindenható szeretet, és törvénye is szeretet. A törvény két nagy elve: az Úr iránti szeretet és az ember iránti szeretet. [...]

Kezdetben Isten az embert a maga képmására teremtette. Az ember tökéletes összhangban élt a természettel és a mennyi törvényével. Az igazságosság elvei szívébe voltak írva. A bűn azonban elidegenítette Alkotójától. Már nem tükrözte az Atya képmását. Szíve harcban állt az Úr törvényének elveivel. „A test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm 8:7) De „úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta”, hogy az ember megbékülhessen Istennel, és Krisztus érdemei által újra összhangba kerüljön Alkotójával. Az emberi szívnek az Úr kegyelme által kell megújulnia; felülről kell új életet kapnia. Ez a változás: az újjászületés, amely nélkül – mondja Jézus – az ember „nem láthatja az Isten országát”. – *A nagy küzdelem*, 467. o.

Március 28., vasárnap – Végig teknősök...

A legértelmesebb emberek sem képesek megérteni az Úrnak a természetben látható, fölfedett titkait. A Biblia számos kérdést vet fel, melyekre a legnagyobb tudósok sem tudnak megfelelni. Az Úr nem is azért tette fel ezeket a kérdéseket, hogy felelni tudjunk rájuk, hanem hogy felhívják a figyelmünket Isten mélységes titkaira; hogy megtanítanak értelmünk korlátolt voltára, arra, hogy mindennapi környezetünkben sok minden fölülmúlja véges értelmünket, és hogy képtelenek vagyunk az Ő bölcsességét és szándékait kifürkészni. Isten bölcsessége kikutathatatlan.

A kételkedők nem hajlandók hinni Istenben, mert véges eszkössel képtelenek megérteni a végtelen hatalmat, mellyel az Úr kinyilatkoztatta magát az embereknek. Mégis inkább abból kell elismernünk Őt, amit nem tár fel magából, mint abból, amit korlátolt felfogásunk felnyithat. Isten a mennyei kinyilatkoztatásokban is, a természetben is adott titkokat az embernek, hogy megtanítsa őt hinni. Ennek így is kell lennie. Örökké kutathatunk, örökké tanulhatunk, azon túl mégis megmarad nekünk a végtelenség. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 261. o.

Ádám abban a hatalmas előjogban részesült, hogy közvetlen kapcsolata lehetett a Teremtővel. Ha hűséges marad Istenhez, örökre megmaradhatott volna ebben az állapotában. Végtelen korszakokon át sajátíthatta volna el az ismeret új kincseit, a boldogság hús forrásait fedezhette volna fel, és mélyebben megérthette volna az Atya böl-

cességét, hatalmát és szeretetét. Egyre inkább eleget tehetett volna a teremtéskor kapott rendeltetésének, és egyre tisztábban és hűségesebben tükrözte volna vissza Teremtője dicsőségét.

Engedetlensége által azonban mindezt elveszítette. Az isteni képmást beszennyezte a bűnt, sőt, szinte teljesen ki is törölte az emberből. Testi ereje meggyengült, értelmi képességei csökkentek, és lelki látása ködössé vált. Az ember a halál alattvalója lett. Az emberi faj azonban nem lett sorsára hagyva. A végtelen szeretet és irgalom elrendelte a megváltási tervet, és kilátásba helyezett egy próbaidőt számára. Lehetővé tette a Teremtő képmásának helyreállítását az emberben, visszahelyezését a teremtéskori tökéletességének állapotába, és kilátásba helyezte testi, értelmi és lelki fejlődésének a támogatását, hogy betölthesse a teremtésekor szem előtt tartott mennyei rendeltetést. Ez volt a megváltási terv, és ezt a magasztost célt szolgálja a nevelés is.

Legyen legfőbb célunk ebben az életben, de a legnagyobb örömünk is, hogy dicsőséget szerezzünk Krisztusnak, váljunk hozzá hasonlóvá, és munkálkodjunk együtt vele. – *The Faith I Live By*, 166. o.

Az ember által létrehozott filozófia egész rendszere zűrzavarhoz és szégyenhez vezetett, amikor nem ismerte el Istent, és elfordult tiszteltétől. Szörnyű dolog elveszíteni az Úrba vetett hitet. A gazdagság nem jelenthet nagy áldást az olyan nemzet vagy egyén számára, mely elveszítette az Isten Igéjébe vetett valamikori hitét. Semmi nem lehet igazán nagyszerű, ha nem viseli magán az örökkévalóság jegyeit. [...]

Akiket Isten Lelke betölt, meg fogják tanulni a feltétel nélküli bizalom leckéjét. Ha az írott Ige lesz tanácsadójuk és vezetőjük, akkor a tudomány a segítségükre lehet Isten jobb megértésében, és nem fognak önelégülten, bolond módjára gondolkodni róla. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III köt., 310. o.

Március 29., hétfő – Az alkotó képmása (1Móz 1:27)

Az ember teremtésekor egy személyes Isten cselekvőereje nyilatkozott meg. Amikor az Úr a saját képére megteremtette az embert, teste formája és egész felépítése tökéletes volt. Éppen csak élet nem volt benne. S akkor a személyes Isten, akinek élete van önmagában, ebbe a testbe belelehelte az élet lehetétét, és az ember élő, értelmes lénygé lett.

Az emberi szervezet minden része működésbe lépett. Szíve, ütő- és vivőerei, nyelve, keze, lába, érzékszervei, értelmi képességei mind elkezdtek a munkájukat, és Ő mindennek törvényt szabott. Az ember élő lélekké vált. A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette az embert; és felruházta őt értelemmel és erővel. [...]

Az Úr azt akarta, hogy az ember – a teremtés koronája – minden alacsonyabb rendű lényt megelőzően fejezze ki az Ő gondolatát, és nyilatkoztassa ki dicsőségét. Az embernek azonban nem szabad istenítenie önmagát. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 415. o.

Ádám az Éden királya lett. Minden, Isten által teremtett élőlény felett hatalmat kapott. Az Úr olyan értelemmel áldotta meg Ádámot és Évát, amelyben a többi teremtményt nem részesítette. Ádámot jogszerű uralkodóvá tette teremtő kezének munkái felett.

A Mindenható képmására és dicsőségére (1Kor 11:7) teremtett ember adományai nem voltak méltatlanok magasztos rendeltetéséhez... Minden szellemi és lelki képességük a Teremtő dicsőségét tükrözte vissza. Miután magasztos szellemi és lelki ajándékokat nyertek, az Úr Ádámot és Évát csak kevéssel tette kisebbé az angyaloknál (Zsid 2:7). – *Isten csodálatos kegyelme*, 40. o.

Az egész természet arra rendeltetett, hogy bemutassa Isten műveit. Ádám és Éva édeni otthona tele volt az Úrról szóló ismeretekkel és mennyei tanításokkal. Figyelmes fülük jól ismerte a bölcsesség hangját. Ez a bölcsesség beszélt hozzájuk a látásukon keresztül is, és ezt fogadta be szívük, hiszen magával Istennel beszélhettek. – *Counsels to Parents, Teaches and Students*, 186. o.

A Megváltó példázatában szereplő elveszett drakhma, bár pizokban és szemétben hevert, ezüstből volt. Tulajdonosa kereste, mert értékes volt. Ehhez hasonlóan minden ember, bármilyen mélyre vitte is a bűn, drága Isten szemében. Ahogy az érmén az uralkodó hatalom képe és neve látható, úgy viselte az ember is a teremtéskor az Atya képét és nevét. A bűn hatására eltorzultan és homályosan bár, de e felirat nyomai ott maradtak minden lélekben. Az Úr helyre akarja állítani a lelket és visszahelyezni rá saját képmását – igazságban és szentségben. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 163. o.

Március 30., kedd – Isten és az ember együtt (1Móz 1:28–29)

Isten, aki az embert teremtette, és tudja, mire van szüksége, megszabta Ádám táplálékát. Így szólt: „Ímé, néktek adok minden maghozó fület... minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül.” (1Móz 1:29) Az Édenből kirekesztett embernek, akinek a bűn miatt megátkozott földet művelve kellett a kenyerét megkeresnie, Isten megengedte, hogy egye „a mezőnek fűvét” is (1Móz 3:18).

Gabonából, gyümölcsből és zöldségféléből áll az az étrend, amelyet a Teremtő választott a számunkra. Ezek az ételek a lehető legegyszerűbb és legtermészetesebb módon elkészítve a legegészségesebbek és legtáplálóbbak; olyan erőt és szívósságot és szellemi frissességet biztosítanak, ami a bonyolultabb táplálékokból nem nyerhető. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 295–296. o.

Ha ma az emberek egyszerű szokásokhoz tartanák magukat, összhangban élnének a természet törvényeivel, mint Ádám és Éva kezdetben, bőségesen lehetne gondoskodni az emberi család szükségleteiről. Kevesebb volna az elképzelt igény, és több lehetőség lenne Isten útjain munkálkodni. Az önzés, a természetellenes ízlés élvezete azonban bűnt és nyomorúságot hozott a világra egyrészt a bőség, másrészt a szükség miatt. – *Jézus élete*, 367. o.

Minden kapott áldásra felelnünk kell a minden jó adomány szerzőjének. A keresztény gyakran tekintse át a múltját, idézze fel hálával Isten csodálatos szabadításait – hogyan támogatta őt a próbában; utakat nyitott meg előtte, amikor minden sötétnek és félelmetesnek tűnt; felüdítette, amikor majdnem elalélt. Lássa meg mindenben a mennyei angyalok gondoskodását. E megszámlálhatatlanul sok áldást tapasztalva alázatos és hálás szívvel kérdezze meg: „Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116:12)

Időnket, képességeinket, javainkat szánjuk oda szent áldozatként neki, aki ezeket az áldásokat a gondjainkra bízta. Valahányszor rendkívüli szabadítását tapasztaljuk, vagy új és váratlan segítséget nyújt, ismerjük fel Isten jóságát. Ne csak szavakkal adjunk hálát, hanem Jákóbbhoz hasonlóan ügyére szánt ajándékokkal és adományokkal is. Mivel állandóan kapunk áldást Istentől, nekünk is állandóan kell adnunk. – *Pátriárkák és próféták*, 187. o.

Az Úr munkatársaivá kell válnunk! Ő adja nekünk a földet és a kincseit, de nekünk kell azokat alkalmassá tenni a használatra és a kényelmünkre. Ő ad növekedést a fáknak, de nekünk kell gerendákat készítenünk, és nekünk kell felépítenünk a házakat. Ő elrejtette a földbe az aranyat és az ezüstöt, a vasat és a szenet, azért lehet nehéz munkával azokat megszerezni.

Mutassátok be, hogy mialatt Isten a teremtője és kormányzója minden dolognak, olyan hatalommal ajándékozott meg bennünket, amely részben hasonló az övéhez. Egy bizonyos fokú uralmat adott nekünk a természet erői felett. Amiképpen az Úr a káoszból előhívta a földet a maga szépségében, ugyanúgy mi is tudunk rendet és szépséget varázsolni a zűrzavarból. – *Előtted az élet*, 214–215. o.

Március 31., szerda – A fánál

A kert közepén, közel az élet fájához állt a jó és gonosz tudásának fája. Isten ezt a fát arra szánta, hogy iránta való engedelmességük, hitük és szeretetük záloga legyen. Az Úr megparancsolta ősszüleinknek, hogy ne egyenek róla és ne érintsék meg, hogy meg ne haljanak. Megmondta nekik, hogy egy kivételével a kert minden fájáról ehetnek bátran, ha azonban arról a fáról esznek, biztosan meghalnak.

Mikor az Úr Ádámot és Évát a szép kertbe helyezte, mindenük megvolt a boldogságukhoz, amit csak kívántak. Isten azonban mindentudó bölcsességében úgy döntött, hogy kipróbálja a hitüket, mielőtt örök biztonságot ad nekik. Mindketten a menny kegyében voltak, beszélgettek egymással. A gonoszt mégsem helyezte el elérhető közelségükből. Sátán engedélyt kapott, hogy megkísértse őket. Ha kiállják a próbát, az Atya és a mennyei angyalok kegyében részesülnek. – *A megváltás története*, 24. o.

Amikor Isten megalkotta az embert, úrrá tette a föld és minden élő teremtmény felett. Ameddig Ádám hű volt hozzá, az egész természetben uralkodott. De amikor fellázadt a menny törvénye ellen, az alsóbbrendű teremtmények meg az ő uralma ellen lázadtak fel. Az Úr nagy irgalmában így mutatta meg az embernek, hogy milyen szent a törvénye, és azt akarta, hogy saját tapasztalatából tanulja meg, milyen veszélyes annak a legkisebb mértékben is a mellőzése. [...]

Az ősszüleinknek adott figyelmeztetés, „amely napon eszel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2:17), nem azt jelentette, hogy azon a napon kell meghalniuk, amelyen esznek a tiltott gyümölcsből: hanem azon a napon Isten kimondja a visszavonhatatlan ítéletet. Az engedelmesség feltételével ígérte meg a halhatatlanságot. A törvényszegéssel eljátszszák az örök életet, és azon a napon halálra lesznek ítélve. – *Pátriárkák és próféták*, 59–60. o.

Az ember kapcsolata Istennel a Szentlélek munkája révén újul meg. Az Atya kijelentette: „Istenük lesznek, ők pedig az én népemmé lesznek. Felkínálom nekik a szeretetemet és a megbocsátásomat, és örömet árasztok rájuk. Ők az én drága kincsemmé lesznek, mivel őket választottam ki magamnak, és általuk dicsőíttetik meg az én nevem.”

Az Atya szeretetet tanúsít az emberek között lakozó választott népe iránt. Őket Jézus Krisztus váltotta meg vére árán, és mivel viszonzózik az Ő szeretetét, az engedelmes gyermekek üdvösségében részesülnek Isten csodálatos kegyelme révén. Az Örökkévaló kiárasztja rájuk kegyelmét és végtelen szeretetét. Aki megalázza magát, mint egy kisgyerek, aki befogadja Isten Igéjét, és gyermeki egyszerűséggel, valamint őszinteséggel engedelmeskedik neki, az ott lesz az Úr választottai között. – *Our High Calling*, 77. o.

Április 1., csütörtök – A kapcsolat megtörése

Amikor Isten Ádámot és Évát a gyönyörű Paradicsomkertbe helyezte, Sátán tervet szőtt a kiirtásukra. Az örvendő emberpárt sohasem lehetett volna megfosztani boldogságától, ha Isten parancsának engedelmeskednek. Az ördög csak akkor keríthette volna hatalmába őket, ha először engedetlenek a menny iránt, és így elveszítik az Úr kegyét. Ezért tervet kellett kovácsolni arra, hogy az első emberpárt Isten iránti engedetlenségre csábítsa, hogy az ember ily módon az Atya haragját kivívja. Így aztán bizonyosan Sátánnak és angyalainak közvetlenebb befolyása alá kerülnek. Elhatározták hát, hogy a kísértő más alakot ölt, és érdeklődést tanúsít az ember iránt. [...]

Az ördög Évánál kezdte meg munkáját, hogy engedetlenségre bírja. Éva elsősorban azzal hibázott, hogy eltávolodott férjétől; azután azzal, hogy a tiltott fa körül időzött; harmadszor pedig, hogy meghallgatta

a kísértő szavait, és kételkedni merészelt Isten kijelentésében: „Amely napon eszel abból, halálnak halálával halsz meg.” Úgy gondolta, hogy az Úr talán mégsem azt gondolta, amit mondott, majd kinyújtotta a kezét, vett a gyümölcsből, és evett. A tiltott gyümölcs a szemnek tetsző és jóízű volt. Keserű féltékenységgel gondolta végig, hogy Isten megvonta tőlük azt, ami valóban javukra lenne, és a férjének is felajánlotta a gyümölcsöt, ezáltal megkísértette őt. – *Tapasztalatok és látomások*, 146–147. o.

Miután Ádám és Éva ettek a tiltott gyümölcsből, szégyen és rémület uralkodott el rajtuk. Eleinte csak az aggasztotta őket, hogyan mentessék majd Isten előtt a bűnüket, és meneküljenek meg a rettegett halálos ítélettől. Amikor az Úr kérdőre vonta őket, Ádám felelt neki először. Részben Istenre, részben élettársára hárította a bűnt: „Az asszony adott a fáról, akit mellém rendeltél, azért ettem.” (1Móz 1:12) [...] A kimosakodás lelkülete a hazugság atyjában fogant meg, és azóta is minduntalan felszínre tör Ádám összes fiában és lányában. Nem Isten Lelke ihleti az efféle bűnvallomásokat, ezért nem kedvesek az Úr előtt. Az igazi megtérés arra készíti az embert, hogy maga viselje bűntudatát, és kimosakodás és álszenteskedés nélkül beismerje a bűnét. [...]

Az alázatos, megtört szív a valódi megtérés által lecsillapodva, megnyugodva már valamelyest értékelni tudja Isten szeretetét és a Golgota keresztyét. Ahogyan a fiú bevallja a bűnét szerető apjának, úgy a valódi bűnbánattartó is elmondja összes vétkét Istennek. Meg van írva: „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hűséges és igazságos, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minden gonozságtól.” (1Jn 1:9) – *Bizonyságtételek*, V. köt., 637, 641. o.

Minden pillanatban Isten irgalma vesz körül téged, és arra készítet, hogy gondolkozz el, honnan is származnak a kapott áldások. Engedd, hogy hálára ébresszenek Isten értékes áldásai. Fel sem tudod mérni a kapott ajándékokat és a menny szüntelenül feléd áradó szeretetét, mivel olyan nagy a számuk, mint az esőcseppeknek. Irgalmának felhője nyugszik fölötted, és kész rád árasztani cseppjeit. Ha értékelni fogod az üdvösség ajándékát, akkor észreveszed majd Jézus nap mint nap megújuló oltalmát és szeretetét, és azt, hogy a békesség útján vezet téged. – *Sons and Daughters of God*, 340. o.

Április 2., péntek – További tanulmányozásra

- *Előtted az élet:* „A tudomány és a Biblia” című fejezet.
- *Pátriárkák és próféták:* „A megváltás terve” című fejezet.